

[Poul Hartling.]

de to ting på tavlen er et glædeligt slutresultat af debatten i dag.

(Kort bemærkning).

Diderichsen: Jeg er ked af, at undervisningsministeren nu skulle have dette sidste moment draget ind i debatten, for det er, som om naturen nu er ved at gå over op-tugtelsen.

Med hensyn til mit spørgsmål og den debat, som kan udledes deraf, kan jeg sige, at de henvisninger, som ministeren kom med i sit svar, og som på så afgørende måde skulle slå mig af marken, var nøjagtig de samme henvisninger, som jeg i begrundelsen for mit spørgsmål til ministeren havde anført, og jeg kan derfor ikke se nogen rimelighed i, at ministeren kommer og påstår, at jeg nu har set det og erkendt det. Det er nøjagtig det samme, og jeg ved ikke, om ministeren anser mig for et sådant kvaj, at jeg ikke engang ved, hvad jeg selv skriver. Jeg har selvfølgelig vidst hele tiden, at det stod der, og jeg har heller aldrig sagt andet; at påstå det er at lægge mig noget i munden, som jeg aldrig nogen sinde har sagt. Ministeren skal lægge mærke til, at der i mit spørgsmål stod ordet „direkte“. Det hed, folketingets forhandlinger 1965-66, sp. 6336:

„Er ministeren opmærksom på, at der i forbindelse med et ændringsforslag til lovforslaget om uddannelse af lærere til folkeskolen, men uden direkte omtale i udvalgsbetænkningen er sket“ ... osv.

Det nytter ikke noget, hvor ofte ministeren end gentager sine ord. Det står intetsteds direkte i udvalgsbetænkningen, og det blev overhovedet ikke nævnt ved tingets anden og tredje behandling af sagen. Det er selvfølgelig rigtigt, at det kan udledes af visse præmisser, der ærlig talt, som betænkningen er udformet, er ret, jeg vil ikke sige skjulte — jeg tror heller ikke, der ligger noget sigte i det — men i hvert fald i højeste grad indpakkede; sådan kan man måske sige.

Jeg må altså protestere mod denne bedømmelse; og at andre giver sig til at diskutere, om folketinget gør sådan eller sådan, kan jeg virkelig ikke gøre for; jeg har ganske simpelt sagt tingene, som de var; hvad der så er kommet ud af det med hensyn til

folketingets arbejdsmetode, fralægger jeg mig ansvaret for.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg skal ganske overlade til tingets medlemmer og offentligheden at tage stilling til berettigelsen eller ikke-berettigelsen af den betegnelse, hr. Diderichsen brugte i forbindelse med sit navn, en betegnelse, som jeg for det første ikke kunne finde på at bruge, og som jeg for det andet nok ville blive irrettesat for at bruge.

Men denne debat skal nu ikke ende i tåge. Derfor må det siges ganske klart, at der stod i betænkningen, at der kun er prøve i de fag, hvori uddannelsen samtidig afsluttes. Det kan kun læses sådan, at disse fag afsluttes med denne prøve; ellers ved jeg ikke, hvad der står. Derefter siger hr. Diderichsen, at det fremgår ikke direkte af betænkningen, at faget afsluttes, og da jeg påviser, hvor det står, siger hr. Diderichsen til Kristeligt Dagblad ikke noget med „direkte“ eller noget lignende, men at det ikke fremgår af betænkningen, at der skulle ske en forkortning af undervisningen.

Herefter vil jeg egentlig — jeg vil gerne komme igen — men jeg vil indstændigt råde hr. Diderichsen til at holde op nu, så vi ikke endnu en gang skal understrege, på hvilket grundlag denne debat er ført.

(Kort bemærkning).

Diderichsen: Det er ikke min skyld, at vi skal igennem dette her igen; men hvad ministeren end vil sige, så har jeg ikke udtalt andet, end hvad man med rette kan udtale på grundlag af den foreliggende ordlyd. Den passus i betænkningen, som ministeren hentyder til, og som fra begyndelsen af har været citeret af mig, var den, som jeg også i anden sammenhæng var inde på i dag — nu bliver jeg alligevel nødt til at læse det hele højt. Der står nemlig ikke noget direkte om undervisning i kristendomskundskab, men der står, altså i denne indpakkede form — Folketingstidende 1965-66, tillæg B. sp. 1059 — :

„Den i ændringsforslagets stk. 1 omhandlede prøve svarer til lovforslagets forprøve, bortset fra at fagrækken er ændret i overensstemmelse med det ændrede forslag til § 6, og at pædagogik og psyko-